

Овако замишљам Призрен

Био једном један богат човек. Обишао је цео свет и видео свако чудо.

Једног дана дође он тако у Србију, у Београд, и рече: „Донесите ми времеплов, хоћу да видим како су Срби живели у Средњем веку“. Сутрадан му донесу времеплов и кажу: „Када прођеш кроз времеплов, бићеш у Београду, али у Средњем веку“. Он прође и одједном је био на улици.

Гледао је около и видео људе и врло ниске куће. Све се много разликовало од данашњег Београда. Град је био мањи, ружнији и слабо насељен.

Човек упита мештанина да ли је то престоница Србије. Он одговори: „Није, Призрен је престоница“. Човек се зачуди и упита како да дође до тог града. Мештанин га одведе и тако путоваху три дана.

СТИГОШЕ увече, а човеку засијаше очи. Видео је тако осветљен град. Светелео је као данас Београд. Свици су летели на све стране украшавајући све што дотакну.

Човек је питао да ли је то Призрен. Мештанин климну главом. Човек је био занесен светлом и призорима овог дивног града. Сутрадан га је мештанин извео и показао му град. Човек је био фасциниран разним дворцима и грађевинама изграђеним под влашћу краљева. Највише се изненадио кад је видео да град има свој новац. Толико је био одушевљен градом да је остао у њему десет година. За то време сретао се са многим краљевима, принцезама, видео многе дворце, чак и пад тог дивног града.

Једног дана он се вратио у своје време. Следећег јутра поред времеплова унук му је поставио питање: „Како је било у Призрену кад си ти био тамо?“ Деда га је узео на крило и рекао му: „Ето, Призрен изгледа овако...“ Причао је дуго, дуго, дуго док коначно не стаде, а унук му тада рече: „Деда, ти као да си ди јуче био у Призрену!“

Деда је спустио унука и одлучио да оде у Призрен. Сад му је требало пет сати. Кад се вратио, био је врло тужан. Све је било другачије. И некада велике куће и грађевине, сада су изгледале ниске и запуштене. Једва да је могао да препозна

некадашње величанствене цркве. Идући градом, приметио је да Призрен није много насељен Србима. Остао је два дана.

Вратио се понижен и депресивнији. Унук га упита: „Шта си тужан, деда?“ Деда му одговори: „Сине, нисам тужан, ја сам више изненађен него тужан“. Дечак се зачуди и упита: „Зашто, деда?“ Човек се мало орасположи и одговори: „Невероватно је како град велик, моћан и насељен, постаје мали и слабо насељен. Сада мало људи зна за град који је био величанствен и за којег је некада свако знао“. Унук се на то насмеши и рече: „Па, деда, ништа не траје заувек“.

Јован Михојевић

ОШ „Никола Тесла“ Београд, одељење 5-4